

[Johs. Clausen.]
 efter kun blive Kødhandlere. Følgen maa nødvendigvis blive, at de henter deres Kreaturer slagtede i de offentlige Slagtehallen i Byerne og fordeler Kødet hjemme. En saadan Bestemmelse maa vi gaa imod, for det første fordi vi anser § 2-Kontrollen for lige saa god som Kontrollen efter § 1, og for det andet fordi en saadan Ordning ubetinget vil belaste hele Omsætningen af disse Fødevarer med unødige Omkostninger.

Forskellige Bestemmelser i § 6 har jeg Sympati for. — § 7 angaar Trikinundersøgelsen, som nu kun skal omfatte Svin fra Lossepladser og Svin paa over 100 kg slagtet Vægt. En Undersøgelse for Trikiner af alle Svin vil blive for bekostelig, og jeg mener ogsaa, den er overflødig. Naar der ved Slagtninger i Københavns Slagtehal og paa samtlige Eksportslagterier i 1928 er slagtet 495 803 Svin, som er undersøgt for Trikiner, og der kun er fundet 1 Svin med Trikiner, viser dette, at vi her er inde under gode og sikre Forhold. Vor Trikinundersøgelse virker med den Indskrænkning, den nu har, som en Sikkerhedsforanstaltning og beviser baade overfor Ind- og Udland, at vi i Modsætning til flere andre Lande er saa godt som fri for Trikiner.

Bestemmelsen i § 8, som kræver særlige Udsalg for anden Klasses Kød, vil bevirke store Vanskeligheder, om den gennemføres, og vi vil være Modstandere af en saadan Bestemmelses Gennemførelse. Baade af sundhedsmæssige og hygiejniske Hensyn er det et uberettiget Krav at stille. Derimod kan jeg slutte mig til Lovforslagets § 8, 4de Stykke, hvorefter Bestemmelsen om, at der kun maa anvendes første Klasses Kød paa Hoteller, Beværtninger og Pensionater, fra nu at findes i Sundhedsvedtægterne lovfæstes.

I § 9 er der en Bestemmelse om Ophævelse af Torvehandelen. Det vil jeg anse for ganske upaakrævet. Om der kan findes en Form, som her lader det kommunale Selvstyre træde lidt mere i Forgrunden, skal jeg lade være usagt. — § 9, Stk. 6, bemyndiger Ministeren til at afgøre, hvorvidt Indførsel her til Landet af Kød og Slagteaffald fra et fremmed Land kan finde Sted under Hensyn til den derværende Kødkontrol. Denne Bemyndigelse er analog med Bestemmelsen i Lov af 12. April 1911 om Handel med Smør og fremmede Landbrugsprodukter. En saadan Bemyndigelse er efter min Mening for vidtgaende, men et nøje Indseende med Indførselen af Fødevarer anser jeg for meget paakrævet. Jeg tror, det er nødvendigt at have sin Op-

mærksomhed stærkt henvendt paa dette Omraade. Naar vi her i Landet stadig skærper vor offentlige Kontrol, maa det offentlige i stigende Grad sikre Befolkningen imod, at der over Landets Grænser passerer Fødemidler, som hygiejnisk set ikke staa fuldt ud paa Højde med de vor Kontrol underkastede. Indførselen af Flæsk, Kød og Slagterivarer havde i 1928 en Værdi af 5,6 Mill. Kr. Det er jo ikke saa meget i Forhold til vor Udførsel af disse Varer, som i samme Aar androg 482 Mill. Kr. Men jeg mener, vi maa sikre os, at Kontrollen med de indførte Varer i størst mulig Grad svarer til det, vi selv kræver, og vi maa tillige sikre os, at der ikke med disse Varer overføres smitsomme Sygdomme af en eller anden Art til vore Besætninger.

Tendensen i Forslaget er klar nok, og Ministeren sagde jo selv gentagne Gange, at Maalet var hurtigst muligt at fremtvinge en § 1-Kontrol over hele Landet. Paa mit Partis Vegne kan jeg meddele, at vi ikke vil være med til at lovgive med dette Maal for Øje, men som nævnt er der adskilligt i Forslaget, som vi betragter som Forbedringer, og som vi kan være villige til at forhandle om i det Udvalg, der eventuelt vil blive nedsat.

H. P. Jensen: I Modsætning til det ærede 5te Medlem for 2den Krds (Johs. Clausen) hilser jeg det foreliggende Lovforslag med Glæde. Det er jo bekendt, at man stiler hen imod at forebygge i Stedet for at helbrede, da det er langt det billigste, og der er i vor Tid en stedsde stigende Interesse for Sundhedsspørgsmaalet. Hvis vi lægger Mærke til, hvad der ofres af Stat og Kommuner til Sygehuse og Sanatorier og deres Betjening, og at der alligevel er overfyldt alle Steder, maa man jo ganske naturligt mene, at vor Kontrol med Levnedsmidler endnu ikke er paa Højde med Udviklingen. Jeg tror, man maa indrømme, at vor Levnedsmiddellovgivning ikke har holdt Trit med Udviklingen. Jeg har f. Eks. for ikke ret mange Dage siden oplevet et Tilfælde, som viser den Opfattelse, der er den almindelige ude omkring. Det var to Landbrugere, der stod og talte om, om deres Høns gav Æg i denne Tid. Nej, siger den ene, jeg har ingen Høns mere. Hvor det kunde være? Jo, de havde faaet Tuberkulose, og saa solgte jeg dem til en Opkøber. Naa ja, det fandt den anden ganske naturligt. Men jeg benyttede Lejligheden til at sige: Hvad skulde han saa med de syge Dyr? Jo, dem sendte han formodentlig til København, der gaar der saa meget ind. (C. F.